

Tots els carrers de Girona

El carrer dels Remences 386

El carrer dels Remences es troba situat a la ratlla de l'antic municipi de Santa Eugènia, amb el de Girona i consisteix en una via quasi sense trànsit que per un costat connecta amb la carretera de Sta. Eugènia i per l'altre queda tancat pel pas a un nivell més inferior de la sèquia Monar.

Urbanísticament, la banda esquerra és ocupada per un bloc d'habitatges i per les instal·lacions de l'empresa Regàs, mentre que la banda dreta compta amb un seguit de cases unifamiliars datables del primer terç d'aquest segle, una de les quals, concretament la que duu el número 4, és molt reeixida, amb uns interessants relleus dalt de les finestres.

Dotat dels serveis bàsics d'urbanització, només coneix el trànsit que genera l'empresa Regàs, ja que com hem assenyalat, al capdavant una tanca d'obra de mitjana altura clou el carrer ben bé al davant de la sèquia Monar.

L'actual carrer dels Remences ha conegut al llarg de la seva curta història un reguitzell de canvis de nom ben remarcable. Aquesta dansa s'inicia en el ple de l'ajuntament de 17 de gener del 1930, quan se li dona el nom del General Mendoza, en record del governador militar que aguantà la primera emvestida dels francesos l'any 1808. Pocs mesos més tard, concretament a la sessió de la comissió permanent de 28 de març, hom acordava batejar-lo amb el nom d'Àngel Guimerà, figura cabdal de les lletres catalanes, el qual sobreviurà en el nomenclàtor fins ben acabada la guerra civil.

Els canvis de la postguerra van arribar fins i tot en aquest petit racó de la ciutat d'aleshores: en la sessió del 21 d'abril del 1942 se'l rebateja amb el nom de «Codo», amb la intenció de perpetuar, tal com diu textualment l'esmentat acord «la importante acció de armas acaecida durante la guerra de liberación, en Codo (Zaragoza) los días 24 al 26 de Agosto de 1937, en la que ofrendaron sus vidas varios voluntarios gerundenses que luchaban en las filas del glorioso Tercio de Nuestra Señora de Montserrat, y, al objeto de conmemorar tan importante batalla y como homenaje a los valientes hijos de Gerona, que en ella derramaron generosamente su sangre por la Patria».

Aquest nom va continuar vigent fins al primer canvi en el nomenclàtor que dugué a terme el primer ajuntament democràtic d'enguà de la guerra civil: en la sessió del 6 de juny del 1979 s'acorda substituir el nom de «Codo» pel de Remences, bé que encara actualment a la darrera casa del carrer es conserva incòmode un rètol metàl·lic bla-

venc amb la inscripció «calle de Codo».

També cal dir que els anys trenta el nom de carrer dels Remences el duia l'actual carrer d'Ibèria, exactament a l'altra banda de la carretera de Santa Eugènia, i que també va ser suprimida en els canvis de la postguerra.

El nom de remences va lligat indistriablement a un moviment de protesta pagès que pretenia lliurar-se de la dependència senyorial que els tenia sotmesos a una sèrie de servituds i mals usos. La crisi econòmica de mitjan segle XIV, i més tard del segle XV, atien el problema remença que es manifestarà com una lluita encaminada a l'abolició dels drets i càrregues pecuniàries que tradicionalment els havien imposat els senyors. Això donarà lloc a una intensa agitació social i a les anomenades guerres remences, començades els anys 1462 i 1483, i que es clouran amb la famosa sentència de Guadalupe del 1486.

Ramon Alberch
i Fugueras

EL LECTOR ESCRIU

Resposta a Raimon Bonal

Sr. Director,
Lluny d'encetar una possible «guerra», crec que l'article del Sr. Bonal mereix unes quantes consideracions que em permeto exposar.

Davant de tot, ja és bo que algú trenqui una llança en favor dels minusvàlids i de llurs familiars, encara que sigui a través de la prevenció i ignorant els existents, que en són uns quants (un 15% de la nostra població pateix algun tipus de minusvàlua). Dic minusvàlua i no subnormalitat, perquè caldria un profund estudi per veure on comença la normalitat i on acaba.

Caldria, quan un sociòleg analitza el que diuen els treballadors socials, economistes, psicòlegs i científics, que recollís l'opinió dels disminuïts i dels seus familiars.

És cert que quan apareix el problema d'un minusvàlid en l'àmbit d'una llar, comença un autèntic calvari per als pares i per al mateix disminuït, barreres de tota mena surten al seu pas. Però els vertaders responsables no en són ni els infants ni els familiars, cap d'elles no en tenen la culpa.

Qui coneix en profunditat el tema dels infants amb paràlisi cerebral, els anomena amb un bonic qualificatiu: «els nens de l'amor», i sap a la vegada que no existeix un interrogant únic ni famós, és una qüestió continuada, perquè pensem que en l'entorn familiar el minusvàlid creix i els pares envelleixen, és a dir, les forces físiques i econòmiques són de dia en dia inversament proporcionals.

Problemes de cromosomes, cert! Ara bé, d'altres qüestions no sempre es produeixen en el naixement, i en molts casos són deguts a problemes clínics, coneguts o no, durant la lactància o en edats més avançades.

Els costos humans o econòmics que comporten els minusvàlids no tindrien importància si sempre es consideressin, tal com correspon, membres integrants de la societat sense discriminacions, n'elimini o no la prevenció en el futur un cert percentatge.

Tan cert com que 3.000 ptes. mensuals són «...una forma d'exculpació de l'ESTAT per la via de beneficiència» ho és el fet que no tots els minusvàlids tenen dret a les famoses i ridícules 3.000 ptes.; primer cal que un dels seus familiars cotitzi a la S.S.

Erroni de totes totes amic Bonal, és pensar que 36.000 ptes. a l'any, malgrat tot, no són importants per a moltes famílies, no solucionen res, és cert, però ajuden!. Encara que s'ajuntessin tots els ingressos de les Comarques Gironines pel concepte d'ajuts de la S.S. als minusvàlids, per més números que fem, sempre seran 3.000 ptes. per persona i mes, siguin emprades en el concepte que es vulgui. El cost per intern i any oscil·la entre 1 i 1'5 milions, en un centre d'equipaments i serveis normals, sense comptar les inversions inicials per a la construcció o adaptació dels immobles. Resumint, el sacrifici econòmic de tots els afectats, ni tan sols cobriria un 10% de les seves necessitats.

«Hem de lluitar amb totes les nostres forces per tal que es vagin superant les barreres que impedeixen fer un tractament de la problemàtica racional i adequada», hi estem d'acord! Vagi, doncs, amb aquestes ratlles el desig de fer un front conjunt i el fet evident que la solució a tots aquests problemes és entendre que no hi ha «subnormals», que existeix un col·lectiu social, i que qui discrimina a tots nivells com nosaltres, la Societat, que permetem, entre altres coses, pensions «d'exculpació de l'Estat». **Antoni de P. Homs i Alcaire.** Pare d'un minusvàlid profund. La Bisbal (Baix Empordà).

Demanem brevetat i concisió en els comunicants que escriguin a la secció «El lector escriu». Qualsevol carta que passi de les 30 ratlles, aquest diari es reserva el dret de resumir-la, intentant preservar el seu sentit. Tota comunicació haurà d'anar acompanyada de la identificació completa de l'autor (nom i cognoms, adreça, i, si és possible, telèfon), malgrat que podran ésser publicades cartes signades amb inicials o pseudònims, si així ho sol·licita el seu autor.

PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de

Jordi Grabulosa Planas

que morí a Sarrià de Ter el dia 17 de febrer de 1986
a l'edat de 51 anys

A.C.S.

La seva esposa, Nativitat Vidal Bosch; fills Narcís i Jordi; mare, Júlia; germà, Pere; mare política, germans polítics i família tota participen a llurs amistats tan sensible pèrdua. La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà demà dia 19 a les 11 hores a l'església parroquial de Sarrià de Dalt.

Domicili familiar: Can Bàscara, Pla d'en Xuncla.

Sarrià de Ter, 18 de febrer del 1986

PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de

Pere Comas i Masó

que morí a Girona el dia 17 de febrer del 1986 a l'edat de 58 anys
havent rebut els Sants Sagraments

A.C.S.

La seva esposa, Rosa Rodríguez i Aragonés; filla, Lúcia; fill polític, Lluís Pou; net, Lluís; germana, Dolores; germans polítics, nebots i família tota participen a llurs amistats tan sensible pèrdua. La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui dimarts dia 18 a les 3 de la tarda a l'Església Parroquial del Mercadal.

Girona, 18 de febrer del 1986

NECROLÒGIQUES

JAUME VENTURA I SIDERA

A l'edat de 66 anys va morir ahir a Salt **Jaume Ventura i Sidera**, natural de Sant Martí de Llémena i resident al carrer Llarg, 49 de Salt.

Era casat amb Maria Barrera i Serarols i tenia un fill: Josep.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 11 del matí, a l'església de Sant Cugat de Salt.

Que descansi en pau.

ANNA MOTAS I MASSANET

A l'edat de 60 anys va morir ahir a Girona **Anna Motas i Massanet**, natural de Viladamat i resident a les Cases Noves, 3, de Viladamat.

Era casada amb Josep Seguí i Martí i tenia una filla: Carme.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 4 de la tarda, a l'església de Viladamat.

Que descansi en pau.

PERE COMAS I MASÓ

A l'edat de 58 anys va morir ahir a Girona **Pere Comas i Masó**, natural de Palol de Revardit i resident al carrer Berenguer Carnicer, 3, de Girona.

Era casat amb Rosa Rodríguez i Aragonés i tenia una filla: Lúcia.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 3 de la tarda, a l'església del Mercadal de Girona.

Que descansi en pau.

EMÍLIA MASSÓ I SERRATS

A l'edat de 70 anys va morir ahir abans-d'ahir a Girona **Emília Massó i Serrats**, natural de Begur i resident a Girona.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a 2/4 de 10 del matí, a l'església de la Residència de la Creu de Palau de Girona.

Que descansi en pau.

JORDI MARCÈ I BATXELLI

A l'edat de 75 anys va morir ahir a Campdevànol **Jordi Marcè i Batxelli**, natural de Sant Pau de Segúries i resident al Mas El Coll de Sant Joan de les Abadesses.

Era vidu de Dolores Espigol i tenia set fills: Josep, Joan, Jaume, Ramon, Angel, Pere i Martí.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 4 de la tarda, al Monestir de Sant Joan de les Abadesses.

Que descansi en pau.

ROSA PÉREZ I RUBIO

A l'edat de 38 anys va morir abans-d'ahir a Puigcerdà **Rosa Pérez i Rubio**, natural de Purpi (Almeria) i resident al carrer Alfons I, 36 de Puigcerdà.

Era casada amb Manuel Moreno i Moreno.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 12 del migdia, a l'església de Puigcerdà.

Que descansi en pau.